

РЕШЕНИЕ

№ 41221

гр. София, 09.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова
Петър Савчев

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9468** по описа за **2025** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. Й. А. от [населено място], подадена чрез адв. К. П. – САК срещу Решение №1182/28.03.2025 г., постановено по нахд. №13563/2024 г. по описа на СРС, 10 състав, с което е изменено Наказателно постановление № 782692-F776307/06.08.2024 г. на Началника на отдел "Оперативни дейности" – С., дирекция "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП – С..

Подадена е и частна жалба от И. Й. А. от [населено място], чрез адв. К. П. – САК срещу определение № 2706/21.06.2025 г., постановено по н.а.х.д. №13563/2024 г. на СРС, 10 състав, с което е оставена без уважение молбата на А. за изменение на решение №1182/28.03.2025 г., в частта за разностите.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност и незаконосъобразност на съдебното решение, поради постановяването му в нарушение на закона и при съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че неправилно съдът е преквалифицирал деянието, тъй като между двете нарушения са налице съществено различни обстоятелства. Релевират се доводи в тази подкрепа. В евентуалност се претендира намаляване на наложената глоба, която е в максималния определен от закона размер. По поддържаните в жалбата аргументи се иска отмяна

на решението и постановяване на друго, с което процесното наказателно постановление да бъде отменено. В алтернатива се прави искане за налагане на минимално предвидения размер глоба - 200 лева. Претендират се разноски за двете инстанции.

В частната жалба, частният жалбоподател, чрез процесуалния си представител излага съображения за неправилност и незаконосъобразност на определението, както и необоснованост. Релевира доводи, че след като НП е изменено, претенцията на наказаното лице за разноски следва да бъде уважена.

В с.з. касатора и частен жалбоподател не се явява, не се представлява. По делото е представено писмено становище.

Ответникът по касационната жалба Началника на отдел "Оперативни дейности" – С., в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, чрез своя процесуален представител юриск. П. оспорва касационната жалба и частната жалба и моли да се оставят без уважение. Претендира присъждане на разноски по делото, както и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната и частна жалба. Намира решението на СРС за правилно и законосъобразно, както и издаденото наказателно постановление.

Административен съд – София град, II кас. състав, след анализ и оценка на събраните в първоинстанционното производство доказателства, като съобрази доводите на страните и извърши касационна проверка на първоинстанционното решение, установи следното:

Касационната жалба, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, участник в първоинстанционното производство, за която решението е неблагоприятно, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна, поради следното:

С Наказателно постановление № 782692-F776307 от 06.08.2024 г. С. Д. - Началник на Отдел „Оперативни дейности“ - С., Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при Национална агенция за приходите /НАП/ е наложил на основание чл.53, вр. чл.27 от ЗАНН и чл.185, ал.2 от Закона за данък върху добавената стойност на И. Й. А. административно наказание „глоба“ в размер на 1000 (хиляда) лева за нарушение на чл.7, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006г. на МФ, във вр. с чл.118, ал.4 от ЗДДС.

С обжалваното решение, предмет на касационната проверка, СРС е изменил посоченото по-горе наказателно постановление като е преквалифицирал нарушението като такова по чл.118, ал.1 от ЗДДС, във връзка с чл.3, ал.1 от Наредба №Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ във връзка с чл.118, ал.4 от ЗДДС и в частта относно санкционната норма от чл.185, ал.2 от ЗДДС на чл.185, ал.3 във връзка с ал.1, във връзка с чл.118, ал.1 от ЗДДС, като е оставил в сила наложената глоба в размер на 1000 лева.

За да постанови този резултат районният съд е приел, че текстовото описание на нарушението в

АУАН и в НП по чл.7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ е непълно и това възпрепятства правото на защита на лицето - касателно това нарушение. Същевременно е счел, че тъй като в АУАН и НП са описани всички съставомерни факти за нарушение по чл.118, ал.1 от ЗДДС, вр. чл.3, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006г. на МФ и доколкото изрично е посочено, че А. е лице, което „попада в обхвата на чл.3, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ“, то съдът е разгледал по същество деянието и дали жалбоподателката е извършила нарушение по чл.118, ал.1, от ЗДДС, вр. чл.3, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ. Приел е, че описаното в НП отговаря на словесно посочените обстоятелства, с които е описано нарушението и представлява закон за по-леко наказуемо нарушение. Първоинстанционния съд е преценил, че не са ангажирани доказателства А. да е реализирала от обективна страна състава на чл.7, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ, но са налице такива доказателства, обосноваващи съставомерност по чл.118, ал.1, вр. ал.4 от ЗДДС, вр. чл.3, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ.

Възивният съд е счел, че от субективна страна А. е извършила нарушение по чл.118, ал.1 от ЗДДС, вр. чл.3, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006г. на МФ, връзка чл.118, ал.4 от ЗДДС.

Относно санкционната разпоредба, районният съд е посочил, че санкционната норма следва да бъде по чл.185, ал.3, вр. ал.1, вр. чл.118, ал.1 и ал.4 от ЗДДС, вр. чл.3, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ. Изложил е мотиви, защо приема, че наложената санкция от АО следва да бъде оставена в сила.

Решението на СРС е валидно, допустимо, но неправилно в частта на наложената санкция.

АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са издадени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила.

Фактическите положения по случая са установени правилно от първоинстанционния съд въз основа на събраните по делото гласни и писмени доказателства, а правните му изводи кореспондират на установената правилно фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция.

Районният съд надлежно и законосъобразно е упражнил правомощието си да преквалифицира процесното нарушение. Законодателно уредено е правомощието на Съда да преквалифицира даденото нарушение. Съгласно чл. 63, ал.7, т.1 ЗАНН, Съдът изменя акта по чл.58д, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В случаят Съдът е изменил наказателното постановление в частта на неговата правна квалификация и съответно е изменил и в приложената санкционна норма. С ТР № 8/16.09.2021 г. по тълкувателно дело № 1/2020 Върховният административен съд на Република България - ОСС от I и II колегия на ВАС посочва, че : „Упражняването на правомощието за прилагане на закон за същото, еднакво или по-леко наказуемото нарушение от съда е не само гаранция за законосъобразност на административнонаказателната дейност, но и инструмент за постигане на бързина в правораздаването предвид правораздавателния характер на наказателното постановление и липсата на правомощие на районния съд, след като отмени наказателното постановление, да връща преписката на административнонаказващия орган със задължителни указания по

тълкуването и прилагането на закона. Обратното би значило нарушителят да остане ненаказан при проведено пълно доказване на извършено административно нарушение от фактическа страна, т.е. да остане ненаказано противоправно поведение, което изпълва съдържанието на различна от посочената в наказателното постановление законова разпоредба, който резултат противоречи на целите на административното наказание, регламентирани в чл. 12 ЗАНН. Същината на правораздавателната функция на държавата, в случая упражнявана от районния съд, не е подчинена единствено на целта да се осигури право на защита на лицето, подведено под административнонаказателна отговорност, а и на целта да се защити правовият ред, когато безспорно е установено неговото нарушение, разбира се, при спазване на основното човешко право на справедлив съдебен процес. Затова при тълкуване на релевантните в настоящия случай законови разпоредби следва да се осигури баланс между тези две цели. Тълкуването на правомощието на районния съд в горния смисъл е съобразено с изискванията за справедлив съдебен процес по член 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Възможността за касационно обжалване на решението на районния съд изрично е предвидена от законодателя още с измененията на ЗАНН през 1998 г., т.е. лицето има възможност за защита срещу променената правна квалификация пред още една съдебна инстанция, включително да се защити и в случаите, когато счита, че преквалификацията се основава на съществено изменение на обстоятелствата на нарушението“. В този контекст настоящият касационен състав намира за неоснователни аргументите, че не би следвало районният съд да преквалифицира описаното в наказателното постановление административно нарушение, защото така се ограничавало и възпрепятствало правото на защита на касатора. След като липсва съществено изменение на съставомерните факти относно нарушението, то районният съд правилно е упражнил правомощията си по чл. 63, ал.7, т.1 ЗАНН. Правото на защита на касатора не е ограничено. Нарушаване правото на защита би било налице, когато правната квалификация на деянието е променена с окончателен съдебен акт и по този начин лицето е лишено от възможност да се защити срещу нея пред съд, а разглежданият случай не е такъв, тъй като решението на СРС подлежи на касационно обжалване, каквото е и сторено.

Настоящата инстанция обаче намира, че наложеното административно наказание е прекомерно завишено и решението на районния съд в частта, в която наложеното наказание е прието за законосъобразно определено по размер, се явява неправилно. В процесния случай наложеното наказание на касатора е глоба в размер на 1000 лева. При индивидуализирането на едно наказание, в частност на наложената глоба, за което законът предвижда граници, АНО има задължението да мотивира своето решение. В конкретния случай, за извършеното нарушение в наказателното постановление е определена глоба в размер на 1000 лева, която е максималното определена в чл.185, ал.3, вр. ал.1 /предвид преквалификацията/. Настоящият съдебен състав приема, че конкретния размер на наложеното наказание се явява преди всичко необоснован, а и данните по делото сочат на несъразмерност на същото с извършеното от касатора нарушение. Въззивният съд е длъжен да извърши пълна проверка за законосъобразността на наказателното постановление, включително и в частта на наложеното наказание, а в конкретния случай такава е извършена формално и без да е съобразен доказателственият материал по делото, а именно че липсват данни, които да оправдавват налагането на глоба в максимален размер, по отношение на конкретния субект на нарушението и конкретното деяние. Дейността на съда, а и на АНО по определяне на вида и размера на наказанието е дейност по правоприлагане при съблюдаване на законоустановени критерии и принципи. Всяко наказание следва да е съответно на установеното нарушение при отчитане на степента на обществена опасност на дееца и деянието. В конкретния

случай определения диапазон на санкцията по чл.185, ал.3 е глоба от 200 до 1000 лева. При съобразяване тежестта на нарушението, смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, съдът намира че целите на наказанието посочени в чл. 12 от ЗАНН ще бъдат постигнати с определяне на наказанието в размер на минималния, а именно в размер на 200 лв.

При това положение атакуваният съдебен акт, следва да се отмени в тази си част, като вместо него се постанови решение, с което се измени процесното наказателното постановление, като се намали размера на наложеното наказание "глоба" в размер на 1 000 лв, на „глоба“ в размер на 200 лв.

По частната жалба срещу Определението за изменение на решението в частта за разноските.

Настоящият съдебен състав взе предвид, че въпросът с присъждането на деловодни разноски в административнонаказателния процес бе решен в ЗАНН с помощта на изрични нормативни правила, което позволява присъждане на такива да се направи в хода на обжалване на НП по съдебен ред. Съгласно чл. 63, ал. 7, т. 2 от ЗАНН Районният съд изменя акта по чл. 58д /в случая - НП/, когато се налага да намали размера на наложеното административно наказание или да го замени с по-леко по вид от предвидените за същото нарушение. Съгласно процесуалната норма на чл. 63д от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Препратката е изрична и касае именно въпроса, свързан с присъждането на разноските в процеса. Т. е. този ред се прилага и от РС, и от Адм. съд, действащи като въззивна и, съответно, като касационна инстанция. А при липса на конкретно уреждане на въпроса за определяне на размера, вкл. възможността за пропорционално присъждане на разноски, на основание чл. 144 от АПК, са приложими правилата на ГПК.

Имайки предвид тези специфики, законодателят е предвидил изрично субсидиарно приложение на АПК, респективно - ГПК, вкл. на чл. 78, ал. 1 и, ал. 3 от ГПК, според който заплатените от ищеца /в случая - жалбоподателя/ такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска, а ответникът също има право да иска заплащане на направените от него разноски съразмерно с отхвърлената част от иска.

В настоящият казус обаче не се касае за промяна на наложена санкция „глоба“ от първоинстанционния съд, а се касае само за преквалификацията на правната квалификация на нарушението и преквалификация на санкционната норма, без промяна размера на санкцията, поради което и настоящия съдебен състав приема, че не се касае за действително изменение на наказателното постановление. Поради което и частната жалба следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на правния спор претендираните от страните разноски следва да бъдат присъдени съобразно крайния изход от делото и за двете инстанции.

Ответната страна прави искане за присъждане на разноски и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение

Процесуалният представител на И. А., адв. К. П. от САК е представила списък с разноски,

договор за правна помощ, видно от който касаторката е заплатила за настоящата инстанция 400 лева, адвокатско възнаграждение. За първа инстанция, също е заплатена сумата от 400 лева.

Вземайки предвид уважаване частично на жалбата на И. А., НАП следва да й заплати разноски във вид на адвокатство възнаграждение в размер на по 640 лева за двете инстанции.

И. Й. А. следва да бъде осъдена да заплати на НАП С., юриск. възнаграждение в размер на 40 лева за двете инстанции.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, АССГ, II кас. състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1182/28.03.2025 г., постановено по нахд. №13563/2024 г. по описа на СРС, 10 състав, с което е изменено Наказателно постановление № 782692-F776307/06.08.2024 г. на Началника на отдел "Оперативни дейности" – С., дирекция "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП – С. В ЧАСТТА, с която е потвърдено Наказателно постановление № 782692-F776307/06.08.2024 г. на Началник на отдел "Оперативни дейности" – С., дирекция "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ в частта, с която на И. Й. А. е наложено наказание глоба в размер на 1000 лева на основание чл.185, ал.3 във връзка с ал.1, във връзка с чл.118, ал.1 от ЗДДС и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 782692-F776307/06.08.2024 г. на Началник на отдел "Оперативни дейности" – С., дирекция "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП – С. в частта, с която на И. Й. А. е наложено наказание глоба в размер на 1000 лева, като **НАМАЛЯВА** размера на наложеното наказание "глоба" на 200 /Двеста/ лева.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1182 от 28.03.2025 г. постановено по НАХД №13563/2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 10-ти състав в останалата част.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение №2706/21.06.2025 г., постановено по НАХД №13563/2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 10-ти.

ОСЪЖДА НАП С. да заплати на И. Й. А. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], сторените за двете инстанции разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 640 /Сто и шестдесет/ лева.

ОСЪЖДА И. Й. А. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] да заплати на НАП С. сторените за двете инстанции разноски в размер на 40 /четиридесет/ лева, юрис. възнаграждение.

Решението е окончателно.